

danner et uhyggeligt Sidestykke til de Boliger, som det ærede Medlem for Hovedstaden har skildret for os i Dag.

Paa Finanslovforslaget finder man paa Indenrigsministeriets Budget opført en Bevilling paa 9 900 000 Kr. som Statens Tilskud til Kommunerne til Alderdomsunderstøttelse. Det oplyses i Anmærkningerne, at de samlede Udgifter til Alderdomsunderstøttelse i Aaret 1917—18 har udgjort 19 727 258 Kr. Statens Bidrag er paa Finansloven for indværende Aar opført med 8 800 000 Kr., og der er saaledes paa det foreliggende Finanslovforslag beregnet en Merudgift af 1 100 000 Kr. Jeg vil nu herom sige, at det er mit Haab, at denne Bevilling maa vise sig for lille. Vi har her i Rigsdagen, blandt andet under Behandlingen af Dyrtidsloven, flere Gange henledet Opmærksomheden paa, at de Understøttelser, som ydes de gamle, er uforholdsmæssig smaa. Navnlig gælder dette Landkommunerne, hvor der mængden en Gang vises en aldeles uforsvarlig Karrighed. Vi har nylig vedtaget en Lov om Dyrtidstillæg til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, en Lønforbedring, som anslaaes at ville koste 65 Mill. Kr. Den sidste Opgørelse over Antallet af alderdomsunderstøttede, der foreligger fra Det statistiske Departement, angaar Aaret 1915—16 og viser, at Antallet af understøttede Personer med et rundt Tal var 90 000. Jeg sammenligner de 9 900 000 Kr., der af Staten ydes til de gamle Følsorg, med det Beløb af 65 Mill. Kr., der ydes alene som Dyrtidshjælp til Statens Tjenestemænd. Jeg har ikke noget Tal paa, hvor mange Tjenestemænd der findes her i Landet, men jeg tvivler dog noget om, at man tilnærmelsesvis kommer op paa det Tal, jeg har nævnt paa alderdomsunderstøttede Personer.

Ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven har enhver gammel Mand og Kvinde, som mister Evnen til Selvforsørgelse, Krav paa af det offentlige at faa en saadan Understøttelse, at de derfor kan skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold. Det Beløb, som i Regnskabsaaret 1917—18 blev anvendt til Alderdomsunderstøttelse, androg, som før nævnt, ca. 20 Mill. Kr. Regner man nu med 90 000 understøttede, bliver den gennemsnitlige Understøttelse pr. Person 220 Kr. om Aaret. Jeg har taget mig for paa Grundlag af de sidste statistiske Oplysninger, der foreligger, at udregne, hvad den gennemsnitlige Understøttelse er for København-Frederiksberg, for Købstæderne og for Landkommunerne. Den andrager for København-Frederiksberg 340 Kr., for Køb-

stæderne 243 Kr. og for Landkommunerne 180 Kr. om Aaret.

Jeg sagde før, at vi under Dyrtidslovens Behandling flere Gange har beskæftiget os med Spørgsmaalet om en Forbedring ogsaa af de alderdomsunderstøttedes Kaar. Dette fandt Udtryk i den Betænkning, der afgaves i December 1916 over Forslag til Lov om kommunale Dyrtidsforanstaltninger, idet hele Udvalget udtalte følgende: Udvalget „er enig i at henstille til Indenrigsministeren at udtale overfor Kommunalbestyrelserne, at det maa anses for paakrævet at stille de alderdomsunderstøttede saaledes, at deres Evne til at forskaffe sig de nødvendige Livsfornødenheder ikke er ringere nu paa Grund af Dyrtiden, end den var, før de overordentlige Forhold indtraadte“. Allerede før denne Udtalelse fremkom, havde Indenrigsministeren, hvad jeg takker ham for, fundet Anledning til at tilstille Kommunalbestyrelserne en Bekendtgørelse, der gik ud paa, at det var tilladt enhver Kommunalbestyrelse uden speciel Ansøgning fra de understøttede at yde dem Dyrtidshjælp. I Henhold til den af mig her nævnte Udtalelse i Betænkningen udsendte Indenrigsministeren kort Tid efter et nyt Cirkulære, hvori han gjorde Kommunalbestyrelserne bekendt med den indenfor Folketingsudvalget herskende Opfattelse. Sammenligner man nu de Beløb, der før Krigen anvendtes til Alderdomsunderstøttelser, med dem, der nu udredes, vil man se, at der kun er en Stigning fra ca. 15 Mill. Kr. til, for det sidste Regnskabsaars Vedkommende, godt 19,7 Mill. Kr. Den Forhøjelse af 33 pCt., der saaledes er ydet de gamle i Understøttelser, dækker jo aldeles ikke den Merudgift, de har paa Grund af Dyrtiden.

At overordentlig mange alderdomsunderstøttede lever i den dybeste Armod og Nød, er en Kendsgerning. Jeg skal nævne som et af de Eksempler, man møder ikke saa ganske faa af, naar man har med offentlig Virksomhed at gøre, at ind under Jul i Fjor kom til mig en fattig Kvinde, hvis Mand er Landarbejder og bosiddende i en Landkommune i Præstø Amt. Hun selv var over 60 Aar, Manden nær ved de 70, og han havde ligget syg omtrent hele December Maaned. Hvad ydede nu Sogneraadet denne Familie i Alderdomsunderstøttelse? 40 Kr. aarlig, og saa havde man paa Grund af Folketingsudvalgets Opfordring og paa Grund af Indenrigsministeriets Cirkulære bevilget Familien 10 Kr. om Maaneden i Dyrtidshjælp. 40 Kr. plus 120 Kr. i Dyrtidshjælp bevilger man to gamle Mennesker, som er ganske uden Eksistens-